

Sant Jordi

2021

Treballs guanyadors concurs literari en llengua castellana

PRIMER CICLE

1R PREMI

Mi querido amigo, el pan

Espero por ti
nunca te compartiré
y mientras me haces pecar,
veo mis piernas engordar

Espero que me veas como yo te veo
cada día con tu blanqueo.

Eres tan suave
como una llave
que atraviesa este corazón
como un melón.

Mi querido amigo, el pan

Me iluminas la vida
con tu única miga.
A pesar de que quieran robarte
nunca te dejaré alejarte.

con tu color medio amarillento
pienso que me siento
como en las nubes.

Te tuve conmigo unas 100 mil veces
pero nunca desapareces,
eres como mi pecado
mejor que el pescado.
(...)

Angelina Rodríguez 2n B

SEGON CICLE

1R PREMI

La paloma que alzó el vuelo.

¿Dónde quedó aquella esperanza?

Se marchó lastimosamente.

Sin importarle mi añoranza,
seguí esperándola ansiosamente.

Con el paso del tiempo,
ascendía mi pesadumbre.

A causa de aquel contratiempo,
se desvaneció mi deslumbre.

La paloma que alzó el vuelo

Un recuerdo borroso,
no fue nada considerable.

Quizás no era valioso,
qué situación más lamentable.

Aumentó mi desconfianza,
conseguí autonomía,
disminuyó mi añoranza.

Ya no fingiría.

No lo perdí todo,
lo quise demás.
Acabó aquel período.
No volvió jamás.

Margarita Bejarano 4t A

1R PREMI

INVIERNO

Eres gélida escarcha yacente en las hojas de mis penas,
tu briosa esencia empapa el frescor del anochecer.

Resbalas entre suspiros sedientos de lamentos y lágrimas espesas
escondidas detrás de la puerta del tormento y la incerteza.

Galopando en fragmentos de tu voz
busco entre la brisa los átomos de viento con la esencia de tu sonrisa.
Tus huellas cálidas constituyen el cosmos cubierto de un pesar atroz,
cuyo horizonte se delimita por una sensibilidad oculta e imprecisa.

Mientras el sol se escapa y la luna se destapa para enseñar su vestido,
el invierno mata las flores que en primavera sangran
con gotas extraviadas indagando entre las vértices de un prado afligido,
la nostalgia abraza las lágrimas silenciosas de la luna cuando el sol se ausenta.

Las anclas de la melancolía me hunden en el mar de tus escamas,
desbordado por un llanto eterno y derrotado a vuestra merced.
Arranca las raíces de una memoria viva cubierta en llamas,
así la conciencia sosiega en el olvido de nuestro placer.

Najma El Aissaoui 1r Batx. A

Treballs guanyadors concurs literari en llengua catalana

1r BATXILLERAT

1r PREMI

TÉ GUST DE DISGUST

Ceres contemplava com l'aigua queia en forma de petites cascades sota la dutxa, es va mantenir així durant una bona estona mentre la vàlvula del desguàs mantenia l'excés d'aigua i va procedir a tancar la clau. Va ficar la mà dins per provar la temperatura i, encara que l'aigua estava molt calenta, excel·lent per al seu gust, va haver d'afegir aigua freda. El nadó, mentrestant, es trobava ronsejant amb por provocant un gran plor mentre abraçava a un coixí diminut, gairebé de la seva mateixa mida. «No insisteixis, no vull veure'l, no vull veure'l!» de nou aquesta veu ressonant entre les seves oïdes «No vull veure'l!» una vegada més. Ceres va prendre a l'infant entre els seus braços i el va atipar a petons mentre ho despullava, el va ficar dins la banyera i el va deixar xipollejar durant un temps fins que el va treure de nou embolicant-lo entre un llençol aspra i ell, inesperadament, va esbossar un somriure rialler. El va vestir amb roba nova, li va posar talc i el va besar de nou en els peus i a les seves mans corpulentes. Li va donar el coixí de nou perquè s'entretinguí mentre ella continuava amb les seves tasques.

Es va banyar amb aigua freda, més freda del normal, es va assecar quan va sortir suaument, com si tingués la pell precària i vulnerable; es va vestir, es va posar un vestit senzill i al seu torn bonic. A l'acabar, va preparar el berenar per als dos, un biberó amb llet tèbia per al nadó i per a ella, un cafè negre molt carregat, massa carregat.

Va netejar la taula ràpidament encara que no havia acabat i es va dirigir cap a la seva habitació, on es trobava el calaix.

El va obrir i va agafar la caixa que contenia els sobres amb pastilles, hi havia diverses, eren restes que va anar acumulant al mateix temps que les seves frustracions i suplicis.

Va recollir uns quants i els va col·locar sobre la polida taula pressionant amb un ganivet, un cop convertit en pols, va agafar el tirallet, els va abocar dins i el va sacsejar amb ganes per fondre el que havia introduït.

Ceres sabia que com a mínim es necessiten cent mil·ligrams per morir. Pel que es va posar a sumar: dotze pastilles de sis mil·ligrams, quatre de tres, deu de cinc ..., es va cansar de contar i va decidir, finalment, descarregar totes a la seva mà i amb ímpetu les va anar prenent amb el cafè de tres en tres.

El nadó va començar a plorar de nou. Ceres va prendre el tirallet i se'n va anar al costat de l'infant per donar-se'l. Es va banyar amb aigua freda, més freda del normal, es va assecar quan va sortir suaument, com si tingués la pell precària i vulnerable; es va vestir, es va posar un vestit senzill i al seu torn bonic. A l'acabar, va preparar el berenar per als dos, un biberó amb llet tèbia per al nadó i per a ella, un cafè negre molt carregat, massa carregat.

Va apropar el xuclador a la boca de l'infant que va succionar amb alegria el seu exquisit berenar, amb gust de poca llet, traïció i defunció. No va caure cap llàgrima dels ulls de Ceres, que veien entristits l'escena que es duia a terme, no va plorar perquè sentia una sensació de sequera just a la banda esquerra del pit. «No el vull veure, no és el meu fill, no vull veure'l», la veu va tornar a aparèixer. L'innocent nadó va deixar de banda el biberó per abraçar la seva mare qui el sostenia fortament contra el seu pit. «No vull veure'l, no t'ajudaré, no vull veure'l». A poc a poc el nadó anava buidant el tirallet deixant en el més fons petits grànuls que no va donar temps a fondre. «No el penso veure». El nen es va adormir entre els seus braços deixant caure el biberó a terra que, si fos de vidre hauria omplert el terra de peces afilades.

Ceres, més del mateix, va començar a notar un gran cansament per sobre del que ja sentia a causa de la seva inconsciència, només li quedaven forces per sostenir a l'infant i no deixar-lo caure com el biberó.

A l'endemà, veïnes ploroses i nens, portaven clavells i lliris i, en silenci, un taüt diminut i blanc cobert d'altres flors grogues ..., mentrestant, a l'hospital es podia escoltar l'enorme sanglot d'una dona gairebé esquelètica i dement, que plorava sense consol. «El vull veure!», cridava als quatre vents.

Dina Boujbel 1r Batxillerat A

1r BATXILLERAT

ACCÈSSIT

Oh, musa del destí! Dóna'm senyals de clemència!

Sóc estel guiat pel vent de la teva occident,
acaronant l'oest de la teva veu i el nord de la teva pell.

Oh, musa del destí! Dóna'm senyals de clemència!

Col·loca entre els meus vaixells fars de concòrdia i d'indulgència!

De la mar dels teus llavis sóc presoner,
he naufragat en els petons que queien de la teva galta.

Oh numen de l'excel·lència! Dóna'm senyals d'empara!

He enfonsat les meves virtuts en el teu cos mut de carències i cec de plaers!

Si la meva ànima desbordada d'anhel perd l'última gota de desig,
posaré el meu cor en una llauna lligada a les cataractes
rumb a l'oceà profund i infinit de les teves mirades.

Oh, pobre de la meva ànima! Per mal de mar viurà eternament sota el descuit!

Entre parets d'apatia i oblit rellisquen els últims alens càlids, abraça'ls!

Així, doncs, s'escalfen els batecs dels crits de les esquerdes del cor.

Oh, musa del destí! De clemència vull que em donis senyals!

Vesteix el cor amb la fulgor de la innocència que neix com a fruit de la passió!

Najma El Aissaoui 1r Batxillerat

Ésser autèntic

El meu cor no va ser dissenyat per a dubtes suaus. No estic feta per a la calma. L'he buscat a vegades, allunyant-me d'ella encara més. Irònic. Convalescent després de la ingesta d' in comptables fracassos, vaig provar amb dietes mel·líflues, evitant més freqüents i caigudes; ferides de guerra que delatarien les meves derrotes. Vaig abandonar la meua essència, reduint-la a allò més comú. Vaig dissimular qualsevol dubte que m'envaís, perquè -vaig creure- que despullaria els meus tímids interrogants. Vaig amagar les meves pors, disfressar la meua existència. Innocent, vaig envejar tot l'aliè perseguint la perfecció com aquell boig que anhela agafar-se al vagó que ja tanca les seves portes i recentment arrenca, sense adonar-se que l'andana ja no dona per a més carreres. Vaig deixar de perseguir la meua major revelació: els meus somnis. Pensava que en això consistia l'essència del viure, en no fallar mai; però ignorava que l'absència d'emocions em deixaria també freda. En la meua defensa, vaig acudir a la turbulència, a l'escàndol; al meu jo més vulnerable, més genuí, més imperfecte... perquè va ser l'autenticitat la part de mi, a la qual -et vaig prometre- mai renunciaria.

Marta López 2n Batxillerat A

